

Sylvain
Reynard

Gabrielov Raj

Hriešne
odtiene
vášne

Gabrielov Raj

Hriešne odtiene vášne

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Sylvain Reynard

Gabrielov Raj – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

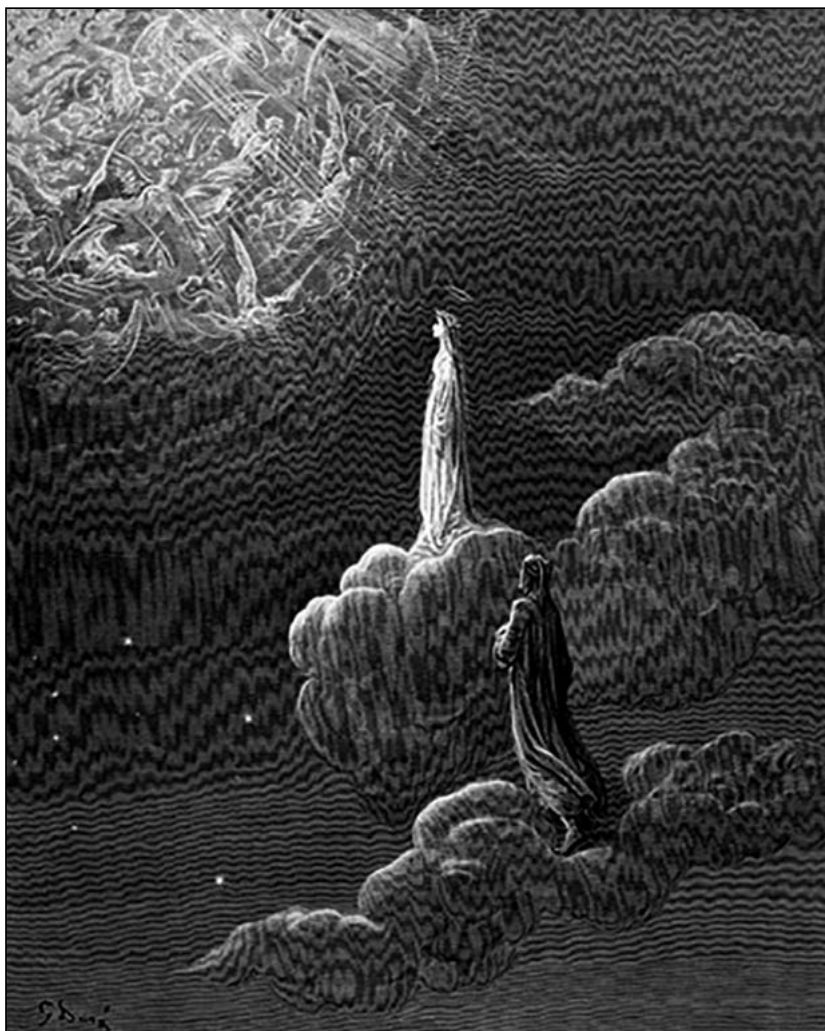

Sylvain
Reynard

Gabrielov
Raj

Hriešne
odtiene
vášne

*Mojim čitateľom,
s vďakou.*

Dante a Beatrice vstupují do sféry Marsu

Rytina Gustava Dorého z roku 1868

*„Nádej je pevné čakanie,“ ja zase,
„budúcej slávy, v ktorom spolu hára
s milosťou naša zásluha v jej jase.“*

Dante Alighieri, *Raj*, Spev 25. 67 – 69,
v preklade V. Turčányho, 1986

GABRIEL'S REDEMPTION

Copyright © 2013 by Sylvain Reynard

Translation © Miroslava Sedláčková, 2016

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7505-499-9

ISBN e-knihy 978-80-7505-562-0 (1. zverejnenie, 2016)

Prológ

1292

FLORENCIA, TALIANSKO

Básnik sa odsunul od stola a zadíval sa z okna na svoje milované mesto. Hoci sa k nemu jeho architektúra a ulice prihovárali, činili tak nemými hlasmi. Zdalo sa, akoby pohasol všetok jas, nielen v meste, ale aj na celom svete.

„Quomodo sedet sola civitas plena populo! Facta est quasi vidua domina gentium...“

Očami preletel Plač Jeremiášov, z ktorého citoval len okamih predtým. Prorokove slová boli žalostne nedostatočné.

„Beatrice,“ zašepkal a srdce mu zovrelo v hrudi. Dokonca aj teraz, dva roky po jej smrti, mohol len s ťažkosťami písať o svojej strate.

Mala zostať večne mladá, naveky ušľachtilá, ním blahoslavená, a ani všetka poézia sveta nemohla vyjadriť jeho oddanosť k nej. Ale na jej pamiatku a pre ich lásku sa o to musel pokúšať.

1. kapitola

JÚN 2011

SELINGSGROVE, PENNSYLVÁNIA

Srofosor Gabriel Emerson stál s rukami vo vreckách vo dverách svojej pracovne a vášnivým pohľadom pozoroval svoju ženu. Jeho vysoká atletická postava bola pôsobivá, rovnako ako i jeho výrazné rysy a zařírovomodré oči.

Stretol ju, keď mala sedemnášť rokov (bola o desať rokov mladšia ako on) a zamiloval sa do nej. Ale rozdelil ich čas a okolnosti, z ktorých však v neposlednom rade hral úlohu jeho vlastný neusporiadaný životný štýl.

Napriek tomu sa na nich nebesá usmiali. O šesť rokov neskôr sa stala v Toronte jeho magisterskou študentkou a znovu medzi nimi vzplanuli city. O rok a pol nato sa vzali. Po takmer šiestich mesiacoch v manželskom zväzku ju miloval ešte viac než predtým. Žiaril ešte aj na vzduch, ktorý dýchala.

Dosť dlho čakal na to, čo práve mienil urobiť. Pravdepodobne ju bude musieť zviest, ale Gabriel bol pyšný na to, aký je v tomto umení skúsený.

Vo vzduchu sa vznášali tóny piesne *Mango* od Brucea Cockburna a vyvolávali v ňom spomienky na ich výlet do Belize, ktorý sa odohral ešte pred tým, než sa vzali. Milovali sa tam na najrôznejších miestach pod šírým nebom, vrátane pláže.

Julia sedela pri stole, nevšímajúc si hudbu ani to, že ju sleduje. Písala na svojom notebooku, obklopená knihami, zložkami a dvoma škatuľa-

mi papiera, ktoré jej Gabriel svedomito priniesol z prízemia bývalého domu jeho rodičov.

V Selinsgrove boli už týždeň – aby si oddýchli od svojich rušných životov v Cambridgei v Massachusetts. Gabriel bol profesorom na Bostonskej univerzite, zatiaľ čo Julia práve dokončila pod dohľadom vynikajúcej profesorky, ktorá predtým pôsobila na Oxforde, svoj prvý ročník doktorandského štúdia na Harvarde. Utiekli z Cambridgea, pretože ich dom na Harvard Square bol hore nohami, čo bolo dôsledkom práve prebiehajúcej rekonštrukcie.

Dom Clarkovcov v Selinsgrove bol zrekonštruovaný ešte pred ich príchodom tak, aby to zodpovedalo Gabrielovým náročným požiadavkám. Väčšina vybavenia, ktoré tam zostalo po Richardovi, Gabrielovom adoptívnom otcovi, bola premiestnená do prenajatého skladu.

Julia vybrala nový nábytok a záclony so závesmi a presvedčila Gabriela, aby jej pomohol vymaľovať. Zatiaľ čo jeho vkus smeroval k tmavému drevu a drahej hnedej koži, Julia uprednostňovala svetlú farebnosť prírodného domčeka s bielymi stenami a nábytkom, zdôrazneným rôznymi odtieňmi santorínskej modrej.

V pracovni rozvešala reprodukcie obrazov, ktoré mali zavesené vo svojom dome na Harvard Square – *Stretnutie Danteho s Beatrice pri moste Santa Trinita* od Henryho Holidaya, Botticelliho *Primaveru a Madonu s dieťaťom* od Fra Filippa Lippiho. Gabriel sa pristihol, že na ten posledný spomenutý uprene zíza.

Dalo by sa povedať, že tie obrazy ilustrujú fázy ich vzťahu. Prvý zobrazoval ich stretnutia a Gabrielovu vzrastajúcu posadnutosť. Druhý predstavoval Amorov šíp, krásnu Juliu, ktorú si nepamätal, a tiež ich vohľady a následné manželstvo. A napokon, obraz Madony reprezentoval to, v čo Gabriel dúfal, že by sa mohlo niekedy tiež stať.

Toto bol už tretí večer, ktorý Julia trávila pri stole; písala svoju prvú verejnú prednášku, ktorú mala mať budúci mesiac na Oxforde. Pred štyrmi dňami, ešte kým im dodali nábytok, sa milovali na podlahe v spálni, celí špinaví od farby.

(Julia sa rozhodla, že maľovanie na telo s Gabrielom je jej nový naj-obľúbenejší šport.)

S hlavou plnou spomienok na ich fyzické spojenie a s hudbou, ktorá stupňovala svoje tempo, došla Gabrielovi trpezlivosť. Boli novomanželia. A on nechcel dopustiť, aby ho aj ďalší večer ignorovala.

Tichým krokom sa k nej prikradol. Odhrnul jej dlhé vlasy nabok a odhalil tak jej krk. Na koži ju poštekľilo krátke strnisko jeho neoholenej tváre a pridalo jeho bozkom na intenzite.

„Pod,“ zašepkal.

Naskočili jej zimomriavky. Dlhými, štíhlymi prstami jej prechádzal po krivke hrdla a čakal.

„Moja prednáška ešte nie je hotová.“ Zdvihla svoju krásnu tvár, aby sa na neho pozrela. „Nechcem profesorke Pictonovej urobiť hanbu, najmä preto, že pozvala práve mňa. Som najmladšou účastníčkou v programe.“

„Ty jej hanbu neurobiš. A máš ešte dosť času na to, aby si tú prednášku dokončila.“

„Musím nachystať dom na návštevu tvojej rodiny. Prídu o dva dni.“

„To nie je moja rodina.“ Gabriel jej venoval planúci pohľad. „Je to naša rodina. A objednáam niekoho na výpomoc. Pod. A vezmi deku.“

Julia sa otočila a na bielom čalúnenom kresle, ktoré stálo pod oknom, zbadala povedome vyzerajúcu kockovanú deku. Pozrela k lesu, ktorý lemoval zadný dvor. „Je tam tma.“

„Budem ťa chrániť.“ Pomohol jej vstať, na okamih ju objal rukami okolo pása a pritisol tak ich telá k sebe.

Cítila, ako ju jeho telo hreje cez tenkú látku letných šiat, a to teplo bolo upokojujúce a lákavé.

„Prečo chceš ísť do sadu potme?“ doberala si ho, zložila mu okuliare a položila ich na stôl.

Gabriel ju spútal pohľadom, ktorý by dokázal roztopiť aj sneh. Potom priblížil pery k jej uchu. „Chcem vidieť tvoju nahú kožu žiariť v mesačnom svite, *kým budem v tebe.*“

Vtiahol do úst jej ušný lalôčik a jemne zahryzol. Pomaly skúmal jej krk, bozkával ho a zľahka doň zatínal zuby. Jej tep sa začal zrýchľovať.

„Deklarácia túžby,“ zašepkal.

Julia sa poddala svojim pocitom a konečne vzala na vedomie hudbu vznášajúcu sa vo vzduchu. Gabrielova vôňa, zmes mäty a kolínskej Aramis, jej naplnila hlavu.

Pustil ju, a kým priniesla deku, pozoroval ju, tak ako mačka pozoruje myš.

„Myslím, že Guido da Montefeltro môže počkať.“ Pozrela sa dole na svoje poznámky.

„Je mŕtvty viac ako sedemsto rokov. Povedal by som, že si na čakanie už zvykol.“

Julia mu vrátila úsmev a presunula si deku tak, aby mohla chytiť jeho ponúknutú ruku.

Počas cesty dole po schodoch a cez zadný dvor sa mu na tvári objavil hravý výraz.

„A vôbec, milovala si sa už niekedy v sade?“

Vytreštila oči a pokrútila hlavou.

„Tak potom som rád, že som tvoj prvý.“

Zosilnela stisk jeho ruky. „Si môj posledný, Gabriel. Môj jediný.“

Zrýchlil krok, a len čo vošli do lesa za domom, rozsvietil baterku. Viedol ju nerovným terénom a hľadal pre ňu cestu medzi koreňmi.

Bol jún a v Pensylvánii bolo veľmi horúco. Les bol hustý a väčšinu svetla mesiaca a hviezd nad nimi zatienil baldachýn lístia. Vzduch ožíval večernými piesňami vtákov a zvukom cvrčkov.

Čoskoro vstúpili na čistinu.

Zelené priestranstvo bolo plné rozkvitnutých lúčnych kvetov. Na vzdialenejšom konci stálo niekoľko starých jabloní. Nové stromy, ktoré dal Gabriel vysadiť, aby pozostatkom starého sadu vrátil pôvodnú rozlohu, vzpínali svoje konáre k nebu.

Keď sa blížili do stredu čistiny, postupne sa uvoľňoval. Čosi v tomto priestore, jeho posvätnosť či niečo podobné, ho vždy upokojovalo.

Julia sledovala, ako opatrne rozprestrel na hustom trávniku deku a potom zhasol baterku. Tma ich zahalila ako zamatový plášť.

Nad hlavou im žiaril mesiac v splne a jeho bledú tvár občas prekryli obláčiky mrakov. Nad nimi sa ligotali zhľuky hviezd.

Gabriel jej prešiel rukami po pažiach a potom prstom obkreslil cudný výstrih jej letných šiat.

„Toto sa mi páči,“ zamrmľal.

Dal si záležať na tom, aby vzdal hold kráse svojej ženy, viditeľnej dokonca aj vo svite mesiaca: oblúku jej lícných kostí, plným perám a jej veľkým, výrazným očiam. Nadvihol jej bradu a spojil ich pery.

Bol to bozk horlivého milenca, ktorý jej ústami oznamoval, ako veľmi po nej túži. Gabriel tlačil svoju vysokú postavu k jej drobnému telu, prsty zapletené do jej jemných hnedých kučier.

„Čo keď nás niekto uvidí?“ zalapala po dychu, skôr ako mu jazykom vkĺzla do úst.

Vášnivo ich skúmala, kým sa neodtiahol.

„Tieto lesy sú súkromné. A ako si sa už zmienila, je tma.“ Rukami našiel jej pás, klenúci sa jej nad bedrami.

Nahmatal miesto, kde ležali dve malé jamky, akoby to boli mílniky, ktoré mu prinášali radosť, a potom presunul svoje ruky hore k pleciam. Bez okolkov jej pomaly vyzliekol šaty a nechal ich spadnúť na deku. Potom jej rýchlym pohybom prstov rozopol podprsenku.

Pousmiala sa jeho nacvičenému pohybu a pridžžala si ju, aby sa zakryla. Bola z čiernej čipky a lákala ho svojou priesvitnosťou.

„Si v tom veľmi dobrý,“ poznamenala.

„V čom?“ Nechal svoje veľké ruky sklízuť tak, aby mohol vziať cez podprsenku do dlaní jej prsia.

„V rozopínaní podprseniek potme.“

Zahalilo ich Gabrielovo mlčanie. Nemal rád, keď sa mu pripomínala jeho minulosť.

Natiahla sa na špičky, aby mu vtlačila bozk na bradu.

„Nesťažujem sa. To ja nakoniec ťažím z tvojej zručnosti.“

Vzápätí ju cez čipku jemne poláskal.

„Aj keď oceňujem tvoju spodnú bielizeň, Julianna, ešte radšej ťa mám nahú.“

„Stále si tým nie som celkom istá,“ pozrela sa mu cez plece a skúmala okraj čistiny. „Stále čakám, že nás niekto vyruší.“

„Pozri sa na mňa.“

Zdvihla k nemu oči.

„Nikto tu nie je, len my. A to, čo vidím ja, mi berie dych.“

Ďalším provokatívnym pohybom sa jeho ruky presunuli z jej hrude cez hrboľčeky chrbtice až na jej boky. Palcami sa vznášal tesne nad jej pokožkou. „Schováme ťa.“

„Kam? Pod deku?“

„Pod moje telo. Aj keby nás tu niekto objavil, nedovolím nikomu, aby si ťa obzeral. Prisahám.“

Kútiky pier sa jej stočili do úsmevu.

„Ty myslíš na všetko.“

„Jednoducho len myslím na teba. Ty si to všetko.“

Gabriel si vzal pery, ktoré mu ponúkala, a s veľkou zdržanlivosťou jej pomaly odtiahol čipkovanú podprsenku od tela. Vášnivo ju pobožkal, lenivo skúmal jej ústa a potom jej vyzliekol nohavičky.

Teraz pred ním už stála v ich sade úplne nahá.

Ach, bohovia všetkého sexu v sadoch, pomyslela si. Prosím, nenechajte nikoho, aby nás vyrušil.

Dychtivo mu stiahla košeľu, prstami sa pohrala s niekoľkými chlpkami na jeho hrudníku a potom sklzla cez brušné svaly dole, aby mu rozopla opasok.

Keď už boli obaja nahí, ovinul okolo nej ruky a ona si uľahčene vydýchla.

„Je dobre, že je dnes v noci tak teplo,“ zašepkal. „Priniesli sme si len jednu deku.“

S úsmevom si lahla na zem a on ju zakryl svojím telom. Modrými očami sa vpíjal do tých jej a ruky priložil na jej líca.

„V stan svadobný ju zapýrenú ráno čo ráno vediem zas, i nebo žehná nám, i hviezd konštelácia šťastná v ten sladký čas.“

„Stratený raj,“ zašepkala a pohladila ho po strnisku na brade.

„Ale tu na tomto mieste môžem myslieť len na nájdený raj. Mali sme sa vziať tu. Tu sme sa mali milovať prvýkrát.“

Prstami mu prečesala vlasy.

„Sme tu práve teraz.“

„Toto je miesto, kde som našiel ozajstnú krásu.“

Znovu ju pobozkal a jeho ruky nežne pokračovali v skúmaní jej tela. Julia mu to oplácala a ich vášeň vzplanula a rozhorela sa.

Ako ubiehali mesiace od ich sobáša, ich túžba vôbec nevyprchávala a nikam sa nestrácala ani sladká chuť ich spojenia. Všetky slová zanikali v pohyboch, dotykoch a slasti fyzickej lásky.

Gabriel svoju ženu poznal – poznal jej vzrušenie a nadšenie, jej netrpezlivosť aj uvoľnenie. Milovali sa v nočnom vzduchu, obklopení temnotou a zeleňou života.

Staré jablone na okraji čistiny, ktoré kedysi pozorovali ich cudnú lásku, zdvorilo odvracali svoj pohľad.

Keď konečne chytili dych, Julia ležala v stave beztiaže a obdivovala hviezdy.

„Niečo pre teba mám.“ Šmátrajúc okolo seba hľadal baterku a rozsvietil ju, aby našiel svoje nohavice. Keď sa k nej vrátil, na krk jej vkĺzlo niečo studené.

Julia sa pozrela dolu a zbadala náhrdelník, tvorený z malých krúžkov. Viseli na ňom tri prívesky – srdce, jablko a kniha.

„Je krásny,“ vydýchla a postupne preberala prstami jeden prívesok po druhom.

„Pochádza z Londýna. Krúžky a prívesky sú strieborné, okrem jablka, to je zo zlata. Predstavuje to, ako sme sa stretli.“

„A tá kniha?“

„Na obálke je vyryté *Dante*.“

Hanblivo sa na neho pozrela. „Uniklo mi niečo? Máme nejakú zvláštnu príležitosť?“

„Nie, len ťa rád obdarúvam.“

Julia ho pobozkala a on ju pretočil na chrbát a znova odložil baterku bokom.

Keď sa od seba odtiahli, položil dľaň na jej ploché bruško a pritisol pery na miesto, ležiace hneď za jeho palcom.

„Sem chcem zasiať svoje dieťa.“

Len čo jeho slová dozneli, Julia zmeravela.

„Čože?“

„Chcel by som s tebou mať dieťa.“

Zadržala dych. „Tak skoro?“

Palcom jej prešiel po koži. „Nikdy nevieme, koľko času máme.“

Julia si spomenula na Grace, jeho adoptívnu matku, a na svoju biologickú matku, Sharon. Obe zomreli pomerne mladé, i keď za veľmi odlišných okolností.

„Dante stratil Beatrice, keď mala dvadsaťštyri,“ pokračoval. „Stratiť ťa, to by ma zničilo.“

Julia zdvihla ruku a dotkla sa malej jamky na jeho brade. „Žiadne morbídne reči. Nie tu, a hlavne nie po tom, čo sme oslávili život a lásku.“

Gabriel jej pokrýl brucho skrúšenými bozkami a potom si ľahol na bok.

„Už som Beatricin vek takmer prežila a som zdravá.“ Položila mu ruku na hrud, kde mal tetovanie, a dotkla sa mena v krvácajúcom srdci. „Tá tvoja úzkosť, je to kvôli Maii?“

Gabrielovi zmeravela tvár. „Nie.“

„Ak áno, je to v poriadku.“

„Ja viem, že je šťastná.“

„Tiež si to myslím.“ Julia zaváhala, akoby chcela povedať niečo viac.

„Čo je?“

„Premýšľala som o Sharon.“

„A?“

„Nebola pre mňa ako matka dobrým vzorom.“

Naklonil sa dopredu, aby sa o ňu obtrel perami.

„Bola by si skvelá matka. Si milujúca, trpezlivá a láskavá.“

„Ani by som nevedela, čo si počať.“

„Přišli by sme na to spoločne. To ja by som mal mať strach. Moji biologickí rodičia boli priam definíciou dysfunkcie a ja sám som nežil práve morálnym životom.“

Julia pokrútila hlavou. „Tamminho chlapčeka vieš zabaviť veľmi dobre. Dokonca aj tvoj brat to hovorí. Ale na dieťa je ešte veľmi skoro, Gabriel. Sme manželia len šesť mesiacov. A ja chcem dokončiť doktorát.“

„S tým som súhlasil, ak si spomínaš.“ Jedným prstom sledoval oblúk jej rebier.

„Manželský život je nádherný, ale je to o prispôbení sa. A to platí pre nás pre oboch.“

Ustal vo svojom pohybe. „Súhlasím, ale musíme sa porozprávať o budúcnosti. Bolo by najlepšie, keby som si dohodol schôdzku s mojim lekárom čím skôr. Je to už dávno, čo mi robili vazektómiu a jej zvrátenie sa už nemusí podariť.“

„Sú tu aj iné možnosti, ako mať rodinu. Môžeme si zistiť aj iné spôsoby liečby. Alebo môžeme adoptovať dieťa z františkánskeho sirotinca vo Florencii, keď nastane ten pravý čas.“ Na tvári sa jej objavila nádej.

Jemne jej odhrnul z tváre prameň vlasov. „Môžeme to urobiť všetko naraz. Mám v úmysle ťa po konferencii vziať do Umbrie, pred tým, než pôjdeme na výstavu do Florencie. Ale keď sa vrátíme z Európy, rád by som sa porozprával so svojím lekárom.“

„Dobre.“

Pritiahol si ju na seba. Zdalo sa, akoby medzi ich kožou preskočil podivný elektrický náboj, keď ju schmatol za boky.

„Keď sa na to budeš cítiť, začneme to skúšať.“

Usmiala sa.

„Asi by sme mali veľa trénovať, aby sme sa pripravili.“

„Presne tak.“